

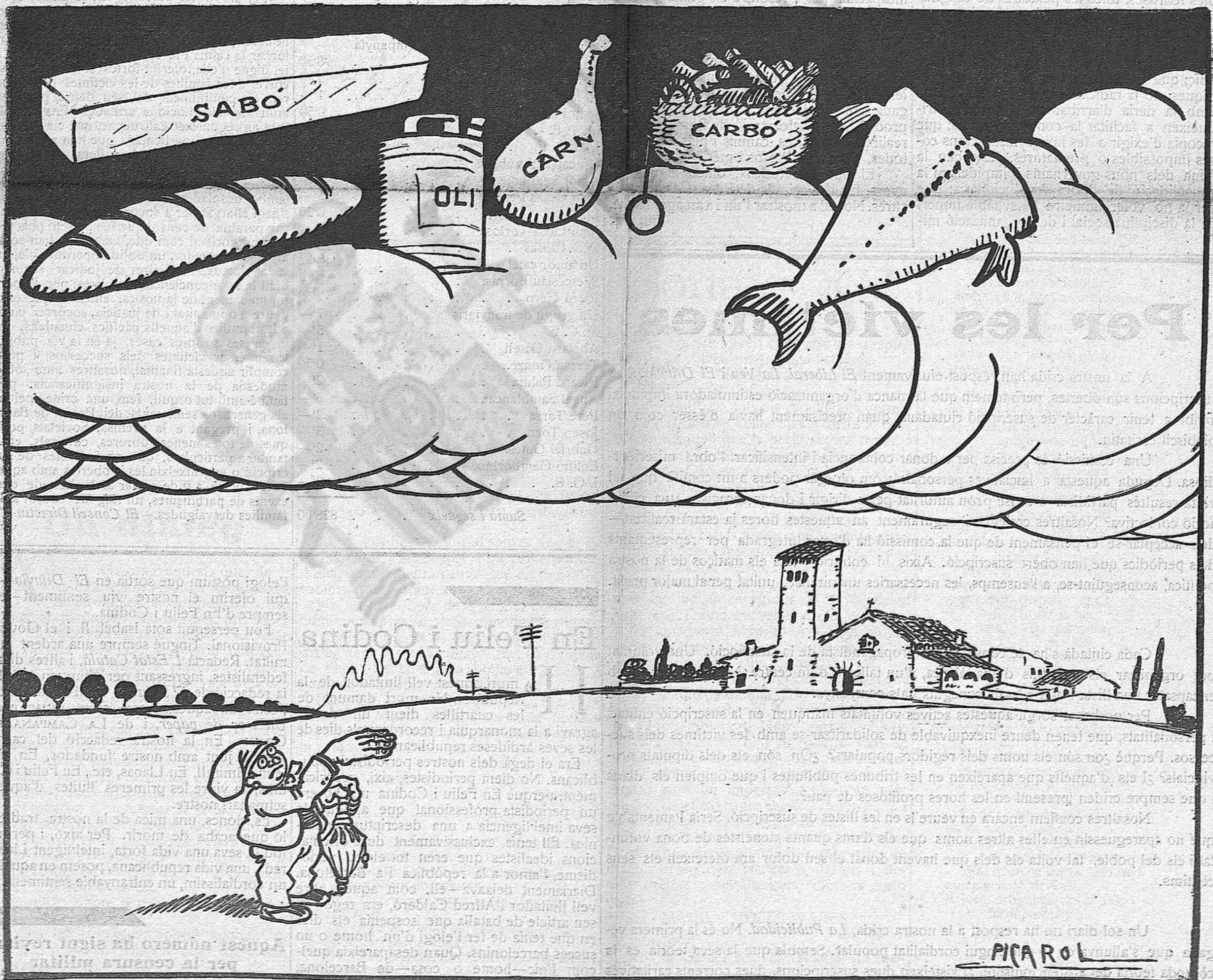
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1⁵⁰. — ESTRANGER, 2⁵⁰

PRONOSTICS DE PAGÈS

— Diuen que està molt serè i... no ho sé, jo ho veig molt núvol.

Sánchez Guerra

Don Josep Sánchez Guerra ha sigut condecorat. Una gran creu esplèndida penja damunt el seu pit. Es la recompensa per la seva actuació en defensa de l'ordre, de la llei, de les institucions i de la tranquil·litat pública.

Sembla, pel que es veu, que els fets dels darrers mesos han tingut el caràcter de batalla política i social. Ha estat una batalla èpica entre l'ordre i l'anarquia, entre la llum i les ombres, entre el bé i el mal, com ve a dir l'inefable senyor Dato. En aquesta batalla, el senyor Sánchez Guerra, fent més honor al cognom de Guerra que al de Sánchez, ha actuat de generalíssim civil. Ha guanyat la batalla. La creu ho proclama amb son esplendor triomfal.

Però si nosaltres ens trobessim a «l'altre banda de la barricada», pensariem, potser, que si el Govern i el senyor Sánchez Guerra han guanyat la batalla, ha estat degut, molt més que als seus propis mèrits, a l'accló de la força armada. El Govern ha guanyat, materialment, aquesta vegada. I ha guanyat per obra i gràcia de la policia, la guardia civil, la infanteria, la cavalleria, l'artilleria i la marina de guerra.

Els dos miralls de Rússia

«Mireu-vos en el mirall de Rússia!» estan cridant aquests dies alguns senyors, més plens de verí rancuniós que no pas de sentit d'oportunitat. Mirem-nos, doncs, al mirall de Rússia. Però és el cas que a Rússia hi ha dos miralls.

Hi ha un mirall, ben cert, per a aquells obrers cànids que creuen possible, a l'endemà de la revolució, realitzar totes les utopies febriles, totes les pensades de capgirament; que ignoren les lleis socials i econòmiques; i volen substituir de cop i volta les velles institucions tiràniques, per un règim ideal, concebut sobre el patró de l'Arcadia feliç; que es deixen desgarrar per les pre-diques, no ja radicals, sinó disolventes; que amb la dèria d'arribar molt lluny, contribueixen a facilitar la contra-revolució; que a copia d'exigir a les noves institucions coses impossibles o prematures, destorben la feina dels nous governants i impideixen la consolidació de l'obra revolucionària; que per a no voler admetre l'inevitable imperi de la disciplina social i de l'organització mi-

litar, entreguen el propi país i la pròpia llibertat a l'invasor estranger.

Si: per a aquests obrers, per a aquests socialistes primitius i ingenus, la Rússia d'avui és un mirall al qual han de mirar-se.

I encara hi ha un altre mirall a Rússia. Hi ha un mirall per als homes dels règims vells que resisteixen les justes demandes de renovació; que no volen prescindir dels seus baixos interessos i mantenen sobre el país la seva dominació oligàrquica; que donen el mal exemple de les seves concupiscències; que edifiquen tot el seu sistema en el favoritisme i la injustícia; que no saben o no volen adonar-se que pateixen una terrible incapacitat per a resoldre els grans problemes del país; que fan el sord a totes les veus de seny i tanquen els ulls davant els senyals dels temps... Per a aquests homes, també hi ha un mirall a Rússia. Sense l'actuació dels mals governants russos, sense els errors i les malifetes de l'antiga oligarquia, la sotregada violenta del mes de març no s'hauria produït. La transformació de Rússia s'hauria realitzat per altres camins i pels altres mètodes, menys perillosos i més segurs.

«El mirall de Rússia», diuen alguns senyors. Els dos miralls de Rússia, diem nosaltres. No val a mostrar l'un i a amagar l'altre.

FULMEN

Per les víctimes

A la nostra crida han respost efusivament *El Liberal*, *La Veu* i *El Diluvio*. Les subscripcions són obertes, però temem que la manca d'organització estimuladora impideixi arribi a tenir caràcter de subscripció ciutadana, quan precisament havia d'ésser com un plebiscit caritatiu.

Una comissió és precisa per a donar coherència i intensificar l'obra misericordiosa. Deguda aquesta a iniciatives personals com otorgar poders a un comitè que tal volta resultés partidista o sense prou autoritat per a dirigir i donar eficàcia a una cívica acció col·lectiva? Nosaltres creiem—i segurament an aquestes hores ja està realitzat—deu acceptar-se el pensament de que la comissió ha d'estar integrada per representants dels periòdics que han obert subscripció. Així hi entrarien tots els matços de la nostra política, aconseguint-se, a l'ensem, les necessàries unanimitat i unitat per al major profit.

Cada ciutadà s'ha de convertir en propagandista de la subscripció. Una voluntat pot organitzar els donatius d'una fàbrica, d'un taller o d'un centre. N'hi ha prou amb encapsalar una llista i oferir-la als coneguts i als companys.

Per no haver sorgit aquestes actives voluntats manquen en la subscripció entitats i personalitats, que tenen deure inexquívable de solidaritzar-se amb les víctimes dels successos. Perquè són els noms dels regidors populars? ¿On són els dels diputats provincials? ¿I els d'aquells que apareixen en les tribunes públiques i que omplen els diaris i que sempre criden ¡present! en les hores profitoses de pau?

Nosaltres confiem encara en veure'ls en les llistes de subscripció. Seria lamentable que no apareguessin en elles altres noms que els d'uns quants ateneïstes de bona voluntat i els del poble, tal volta els dels que havent donat el seu dolor ara ofereixen els seus cèntims.

Un sol diari no ha respost a la nostra crida, *La Publicidad*. No és la primera vegada que s'allunya de lo que tinguí cordialitat popular. Sembla que la seva teoria és la còmoda teoria del abstencionisme. ¿Existeixen dues subscripcions, dues corrents caritatives

que poden ésser antagòniques? Doncs ella s'inhibeix de tota caritat. *La Publicidad* podria ésser l'orgue idoni de Pilatús.

Això és sofisticat, amb sofisme de burgès aixut. La caritat anava a ésser incompleta i nosaltres hem volgut no quedés cap dolor sense mitigar, cap desventura sense socórrer, a ésser possible. Si la nostra subscripció no's realitza, gairebé la totalitat de les víctimes dels successos haurien cregut en una ciutat sense cor i al dolor s'afegiria el rencor.

El donatiu cristià que esborra un oblid no encén la guerra civil de la caritat, sinó que anuncia als que foren preterits resten encara per a ells uns diners generosos i una cívica fraternitat. Tot lo demés no és més que periodisme, o fàcil protesta, contra dues subscripcions per a no inscriure's en cap.

Pesetes		Pesetes	
Suma anterior.	424'—	Suma anterior.	828'60
Pere Aldavert.	5'—	J. P. M.	5'—
Domingo Martí.	50'—	E. A. B.	1'—
Francisco Layret.	25'—	Quim D.	1'—
Jos P., Admirador de <i>La Lucha</i>	1'—	J. S.	1'—
Albert Pelegrí	2'—	R. V.	1'—
Josep Comas.	2'—	J. Plá.	1'—
Santiago Rusiñol.	25'—	S. G.	1'—
Un ex ferroviari	0'20	Francisco Monmany	5'—
Miquel Ferré Ferrán	50'—	Antoni Castellón	2'—
Xavier Gambús	2'—	Vicens Castro	1'—
Ramón Puig	1'—	Josep Mateu	0'50
Manel Carbonell	1'—	Francisco Guiamet	0'50
G. Persianas	5'—	Miquel Serrat i Ribas	1'—
Un que odia als embustersos	1'—	Josep Dasí	1'—
Martí Matons Bofill	50'—	Joan Casas i Ortaja	1'—
Raimundo Lulio	1'—		
E. Roig i Trius	2'—	Suma i seguirà	851'60
Ramón Fargas	1'—		
Joaquim Verdguer	2'50		
Doctor Queraltó	50'—		
Estanislau Cruset	0'20		
Uns de la terra	17'50		
Josep M. Calvo	2'—		
J. A. C.	1'—		
Badia	1'—		
Grup d'empleats de la Companyia Northern	8'50		
P. M.	5'—		
R. M. F.	1'—		
Joan Homs	0'50		
M. T. F.	1'—		
J. M. M. F.	1'—		
Un català republicà	2'50		
Amor i caritat	2'50		
Joan Casas Petit	5'—		
J. N.	0'20		
Joan Llosa-Tortosa	2'—		
Pere Closas	25'—		
Un autor català	15'—		
Wescslau Borrás	3'—		
Josep Herp	2'50		
Un grup de tranviaris	7'—		
M. C. E.	5'—		
Abelard Gatell	1'—		
Teresa Gonze	0'50		
Ricard Palma	2'—		
Angel Samblancat	5'—		
Pere Torra	2'—		
Josep Torra	3'—		
Gabriel Gutés	2'—		
Emilio Gaborino	2'—		
J. G. B.	2'—		
Suma i segueix	828'60		

El «Foment Republicà Autonomista», ha fet una crida a les persones de bons sentiments, en la següent forma:

«Per art i voler desconeguts, va planar sobre la nostra Ciutat, durant els dies 13 al 19, d'aquest mes, un aire de tempesta que causà, com tothom sab, nombroses víctimes; i la Ciutat, al retornar la calma i la serenitat als esperits, s'ha fet digne d'ella, oferint fortes somes per a socórrer a les famílies de les víctimes que moriren en compliment del seu deure, per ésser militants d'institucions armades. Ens complavem en regoneixer l'altruisme, que els honora, de les entitats i particulars, que han aconseguit una respectable soma de milers de pessetes, amb quines eixugaran sens dubte les llàgrimes d'algunes llars; més altres llars, han quedat també desolades, sense que una mà pietosa s'hagi allargat per a socórrer-les, ni han sentit cap paraula de consol que fós balsem pels seus cors adolorits, i com que, amb això, han sofert al nostre entendre, un oblid imperdonable, que cada ciutadà, té el dret de judicar segons li dicti la seva consciència; nosaltres, per imperatiu manament de la nostra, entenem que és un deure d'humanitat i de justícia, socórrer també a les famílies d'aquells pacífics ciutadans, que ja en ses propies cases, ja en la via pública, varen ésser víctimes dels successos; i per a complir aquesta finalitat, nosaltres amb tota la modestia de la nostra insignificància, però també amb tot orgull, fem una crida apel·lant als generosos sentiments del Poble de Barcelona, i pregant a la premsa, Societats polítiques de totes menes, obreres, culturals, etc., i també a particulars, que obrin llistes de subscripció o engruixein les ja obertes amb aquest únic objecte, a fi de portar amb altesa de cor i exents de partidismes, un raig de consol a les famílies desvalgudes.—*El Consell Directiu*».

En Feliu i Codina

HA mort aquest vell lluitador de la República. Ha mort damunt de les quartilles dient un darrer agravi a la monarquia i recordant els dies de les seves ardues republicanes.

Era el degà dels nostres periodistes republicans. No diem periodistes, així, genèricament, perquè En Feliu i Codina no ho era un periodista professional que aplicés la seva intel·ligència a una descriptura mecànica. Ell tenia exclusivament dues orientacions idealistes que eren tot el seu periodisme, l'amor a la república i a Barcelona. Diàriament deixava—ell, com aquell altre vell lluitador l'Alfred Calderó, era cego—el seu article de batalla que sospenia els dies en que tenia de fer l'elogi d'un home o un succés barcelonins. Quan desapareixia quelcom típic—home o cosa—de Barcelona,

l'elogi pòstum que sortia en *El Diluvio*—al qui oferim el nostre viu sentiment—era sempre d'En Feliu i Codina.

Fou perseguit sota Isabel II i el Govern Provisional. Tingué sempre una ardent humilitat. Redactà *L'Estat Català*, i altres diaris federalistes, ingressant per últim jèn 1888! a la redacció de *El Diluvio*. També va pertènixer an aquesta casa éssent redactor de *Un troç de paper*, i de LA CAMPANA DE GRACIA. En la nostra redacció del carrer Ample, junt amb nostre fundador, En Valentí Almirall, En Llanas, etc., En Feliu i Codina, va viure les primeres lluites d'aquest setmanari nostre.

Es, doncs, una mica de la nostra tradició lo que acaba de morir. Per això, i perquè fou la seva una vida forta, intel·ligent i honrada, una vida republicana, posem en aquesta un cordialíssim, un entrançable sentiment.

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

SINFONIA

La malaltia pot dir-se; el malalt no.

ES arts adelanten... Les ciències progressen... Tot progressa i adelanta, fins la ciència popular de les sentències, de les màximes, dels consells, dels proverbis... Tot progressa, perquè *progressar*, de vegades, no es més que *variar*. Tot adelanta perquè *adelantar*, moltes voltes, equival a *retrocedir* o senzillament a canviar el nom de les coses.

Per això avui pot dir-se i usar-se, sense por d'incórrer en una pedanteria, el nou adagi, que no deixarà de fer època:

La malaltia pot dir-se; el malalt, no

No mal-pensin els maliciosos; que no's tracta pas de malalties *secretas*, perquè tot-hom sab que'l que ha tingut una relliscada es guarda prou bé de que se sàpiga; no li fa falta cap consell. L'utilitat del nou refrà no fóra gaire si es referís an aquesta mena de dolències, perquè ja de petit-petit, tot-hom el practica.

No es més que una transformació, una variant o un refinament d'una altra frase sentenciosa, que també tot-hom la sab:

El pecat pot dir-se; el pecador, no

Aquest adelanto el justifiquen i apoen les ciències psiquiàtriques, les ciències més humanitàries, les més altruistes d'entre totes les ciències.

Per les afirmacions d'aquestes ciències flamants, se-sab que no solament son sers poc favorecuts per la Natura els *bojos*, els *idiotes*, els *cretins*, els *imbècils*, etc., sinó també els *furiosos*, els *inestables*, els *distrets* i fins els *camorristes*, els *avars*, els *fanàtics* i hasta els *embusteros* i una llista inacabable de sers poc recomanables i asquerosos que, a mida que ens il·lustri la Psiquiatria, en lloc de repugnància ens inspiraran compassió.

Sols manca, per a nosaltres, fer-nos càrrec de les noves teories i compendrem bé com els que s'entenen a fer la guitzia als demés són gent malaltica. Aleshores, equànims, aguantarem totes les lleugeres del pròxim; aleshores, immutables, pararem l'altra galta perquè ens dongui un'altra bofetada el més pròxim. Aguantarem, com aguantariem les petites bravates, els petits *desahogos* d'un malalt de *cuidado*.

Que no's digui mai més que està bé de salut l'*estafa*, l'*ambició*, el *lladre*, l'*inquisidor*, l'*assassí*; tots pateixen una psicosis... pot-ser en pateixen més de quatre!

Està clar que no s'ha de confondre la salut del còs amb la de la psiquis.

Per això s'ha d'anar amb compte amb els malalts que's creuen amb més forces i amb més drets que nosaltres. Aquests malalts són perillosos.

Recordem sempre, si no volem ésser indiscretos, que «la malaltia pot dir-se; el malalt no».

SAMUEL ROCA I RODÓ

Un diàleg

ALGUNTS senyors d'aquests que de la política els hi agraden les xarades, els jeroglífics i les xismografies, han comentat moltíssim aquests dies un diàleg que diu que sostingueren a San Sebastián dos polítics dels que a Madrid nomenen il·lustres. Diem a Madrid, perquè aquí ja no ens deixem enredar i no passa ni a trets cap *il·lustre ful*, ni de contrabando.

Es substàncios el diàleg, perquè és curt, que és de l'única manera que els dos interlocutors podien fer-lo substàncios.

Més valdrà que deixem la paraula a un corresponçal a San Sebastián d'un diari de Barcelona, que explica aixís l'escena:

«El redactor d'un rotatiu de la nit, refereix avui el següent diàleg sostingut en una llotja del «Teatro Principal» de San Sebastián.

Un elevat personatge, acompanyat de la seva il·lustre esposa i d'alguns amics, presencia la funció de la nit.

De sobte, s'obre la porta de la llotja i penetra un ex ministre.

—Què tal?—pregunta aquest, saludant.

—Bé, molt bé—respon amb tot afecte l'elevat personatge.

TOT ES TREURE

— Jo'm dedico a treure carteres de les butxaques.
— Jo... a treure ànimes del Purgatori.

—I vostè, comtesa?—preguntà altra vegada?

—Bé—respon l'al·ludida, secament.

—La veritat que fa molta fresca aquí—diu un dels amics acompanyants del comte.

—Massa fresca—contesta la dama.

L'elevat personatge, abans afectuós, replica: —Es veritat: fa molta fresca, tanta, que ens retirem.

I abandonà la llotja, deixant-hi l'ex ministre.

El diàleg és molt comentat.

Però aquesta vegada nosaltres, encara que, afortunadament, podem ésser substànciosos de moltes altres maneres, volem, al comentar aquesta escena pintoresca, fer-ho breument.

Així sols hem de dir al senyor comte de Romanones i al senyor Alba, protagonistes d'ella, com ja haurà endevinat els llegidors, molt poques paraules.

Ha arribat l'hora de que ells comencin, com tants altres, a pensar que dintre de poc se veurán obligats a sostenir aquest mateix diàleg amb l'opinió pública que, en comptes de deixar-los sols a la llotja, els treurà a puntades de peu.

Perquè l'opinió comença a estar fastigujada de la *frescor* de certa mena de polítics i de lo *frescos* que són els polítics que la practiquen i representen.

Paraula!

I si no, al temps.

MARCEL

Un infeliç se presentà a les Oficines del Municipi en busca de feina:

—Què sab fer, vostè?—li preguntaren.

—El pobre home no contesta.

—Apa, respongui, home... ¿Què sab fer?

—Soc sórt!

—Ah, és sórt?... Molt bé! Ja's pot quedar.

—Quin càrrec me dona?

—Haurà de atendre al públic en la *finestreta* de les reclamacions.

Sonata XV

COMPANYS, aquí un hom respira. Deu-me beguda i digueu. No? Mai dirieu que pensava? No? Cavalls!

A hores d'ara, tots els capellanots germanòfils i carlins se deuen haver après a chor el somni aquell que fa molts segles torbà la sesta d'un rei babilònic, que si la memoria no'm falla i la llengua no se'm lliga, se deia o li deien Nabucodonosor.

Aquest nom és molt llarc i els plantadors de Virginia, Luisiana, Texas i demés estats del Sur dels Estats Units, que tenien esclaus amb el suficient mal gust per a fer-se nomenar amb tantes lletres, tiraven al dret, i en comptes del real nom de Nabucodonosor amb que volien enorgullir-se, els hi deien Nab pelat, i si no estaven contents els hi donaven una pinya. Així ho expliquen En Juli Verne i altres autors no menys dignes de respecte. Vegi's la «Illa misteriosa», etc.

Tornant al somni. El rei Nab no sabia que pensar d'aquella estatua d'or, argent, ferro i fang. Sortosament sortí un profeta que, segons En Samblancat, també surt a la Bíblia i li tirà les cartes. El Daniel, que així se nomenava l'endevinador, vegé perfectament que l'estatua de tormells d'argila no era tal estatua sinó un imperi. Vos jugo un peix que els capellanots ara explicaran l'història i parlaran d'aquesta Rússia podrida.

Després sortirà l'escolà major (*El Dia Gráfico* que diguessim), i a les estovalles de la taula d'anglesos, francesos, italians i demés brètols antimilitaristes, escriurà amb carbó:

MANE, THECEL, FARES

Quina por!

Però si Daniel fós viu, cridaria als menaçats:

—Bola! Baltassar, vui dir Nicolau, ja-se l'ha carregada. I, sobre tot, per un frare no's tanca un convent. Sabeu lo que teniu que fer? Crideu amb mi:

—Remulla't, quan vegis que pelen.

I referent a la Rússia... crec que hi ha molt que pelar. Napoleó va arribar a Moscou i els alemanys tot just són a Riga. Vos dic això, perquè no feu massa cas dels capellanots ni de les històries babilòniques que sobre el particular expliquin des del cubell místic.

I ara vui explicar un conte molt divertit que passà a la porta d'un hotel de Rússia, després d'acabada una de les vagues revolucionaries que precediren a la gran revolució.

En aquest hotel vivia un anglès, que mentre tiraven pels carrers no sortia, però s'hi fixava, el lladre. Passaren dilluns, dimarts, dimecres... l'anglès quiet i fixant-s'hi. Dijous: quiet i més atenció. Divendres: l'home al carrer.

El fondista el deté i diu:

—Però, senyor Drinkwater, on va?

—Al carrer.

—Miri...

Ah! Va tornar a dinar. Vos prometo que an aquest li faria beure vi. A sa salut!

MORITZ IX

CAVILACIONS

Què'n treurem de fé el pagès

i sostení el mal-entès,

afirmant que no té res,

si això és mentida?

He vist al pobre malalt,

groc, estirat com un pal,

i dec declarar molt alt

que m'ha fet llàstima.

Està sense moviment,

respira difícilment,

quasi bé no hi veu ni hi sent...

Una misèria...

Que'l trobaria abatut,

sempre m'ho havia cregut,

però tant i tant perdut,

no m'ho pensava.

La gent que té al seu voltant

passa les hores badant,

sense veure el perill gran

que'l malalt corre.

—No serà res!—tot-hom diu.—

Conseqüències de l'estiu:

el cap... les sangs... la perdiu...
res d'importància.—

I amb el posat suficient

amb que la massa inconscient

es riu de lo que no entén,

fins hi fan broma.

I, tan sols pel que diran,

xano xano, tot garlant,

alguns de la casa van

a cercar el metge.

El metge, un home felig,

al rebre el senzill avis,

creu sortir del compromís

amb quatre pillores,

Però, quan veu al malalt,

la consciència li fa un salt

i posant-se molt formal,

murmura:—Mosca!

Això és urgent, cavallès!

No's pot deixar per després;

si ariben a tardar més,

bona la feiem!

S'arma, l'home, de valor;

creu que el cas és cas d'honor

i que amb llestesa i vigor

farà un miracle.

I, halal, sense descansa,

corrent d'aquí, per allà,

vinga estudià i combinà

sucs i potingues.

Lograrà efectivament

trobar el bon medicament

que retorni al trist pacient

salut i forces?

Jo'm voldria equivocà,

més amb lo postrat que està,

me sembla que lo que's fa

tot és inútil.

Es pot curà una lessió,

un ós trencat, un doló,

fins una llaga al pulmó,

si no és molt grossa.

Més, quan se tracta d'un mal

que efecta al nirvi vital,

polvos, drogues... res hi val;

tardi piulastil...

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 30 D'AGOST AL 5 DE SEPTEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, el mal temps ha paralitzat quasi per complet la lluita al sector anglès, on quasi només hi ha hagut activitat d'artilleria. Els francesos, al nord de l'Aisne, han executat alguns cops de mà, amb bons resultats. Com que l'activitat de l'artilleria és molt forta en diversos sectors del front occidental, cal esperar properes batalles.

Al front oriental, els russos han sofert un seriós contratemps a la regió del nord. Els alemanys han emprés la ofensiva en direcció a Riga, havent passat el riu Duna i apoderant-se de la dita plaça. Els russos es retiren cap al nord, evacuant també la ciutat de Dunaburg. Diuen els alemanys que han fet ja alguns milers de presoners i capturat 150 canons.

Al front italià, la batalla de l'Isonzo ha continuat, bé que amb menys violència que la setmana anterior. Els italians han ampliat en alguns punts els seus èxits. El nombre de presoners austro-hongaresos arriba ja a 27.000.

Al front de Macedònia, hi ha hagut fortes lluites, especialment a la regió nord de Monastir, on els aliats han realitzat alguns atacs, sense que s'hagi modificat la situació.

Al front de la Palestina, els anglesos han fet un petit avanç.

Per mar

Forces navals britàniques han atacat una flota de pesca-mines alemanys, enfonzant-ne quatre.

Per l'aire

Avions alemanys han tirat bombes damunt algunes localitats de l'Anglaterra, així com damunt de Dunkerque, Calais i altres poblacions franceses.

Una poderosa esquadra aèria italiana ha bombardejat la plaça de Pola i el seu port militar on està refugiada la flota austro-hongaresa.

REPICS

SEMBLA que l'Ajuntament ha votat amb urgència, 10.000 pessetes per a les víctimes dels successos, sense fer distinció de castes ni estaments.

Ja era hora de que una Comunió amb caràcter d'autoritat popular dongués el copet de gràcia an aquest assumpte.

Ara li toca a la Diputació.

¿Què fa la Diputació Provincial?

Dimarts al matí va desaparèixer del món dels vius, en aquesta ciutat, don Antoni Feliu i Codina, redactor del nostre estimat confrare *El Diluvio* i antic col·laborador de LA CAMPANA DE GRACIA.

El senyor Feliu i Codina, germà de D. Josep, el malaguanyat autor de *La Dolors*, era un escriptor notable, un periodista intel·ligent i un home de cor i d'arrelades conviccions republicanes.

Dilluns passat se complí el tercer aniversari de l'elecció del Papa Beneditxe XV.

El conegut regidor jaumi senyor Soler se n'ha anat a estiuejar a Caldes. Al arribar-hi diu que va exclamar: —Tot plegat, ... aigua calenta!

El digne diputat per Tortosa, don Marcell Domingo, ha sigut traslladat del creuer *Reina Regente* al creuer *Princesa de Asturias*.

Per lo que toca a la seva salut, quelcom delicada, haurà estat preferible això, que retornar al quarter de les Dressanes.

La vida de bordo—ja ho diuen els gais de mar—sempre ha estat més sanitària.

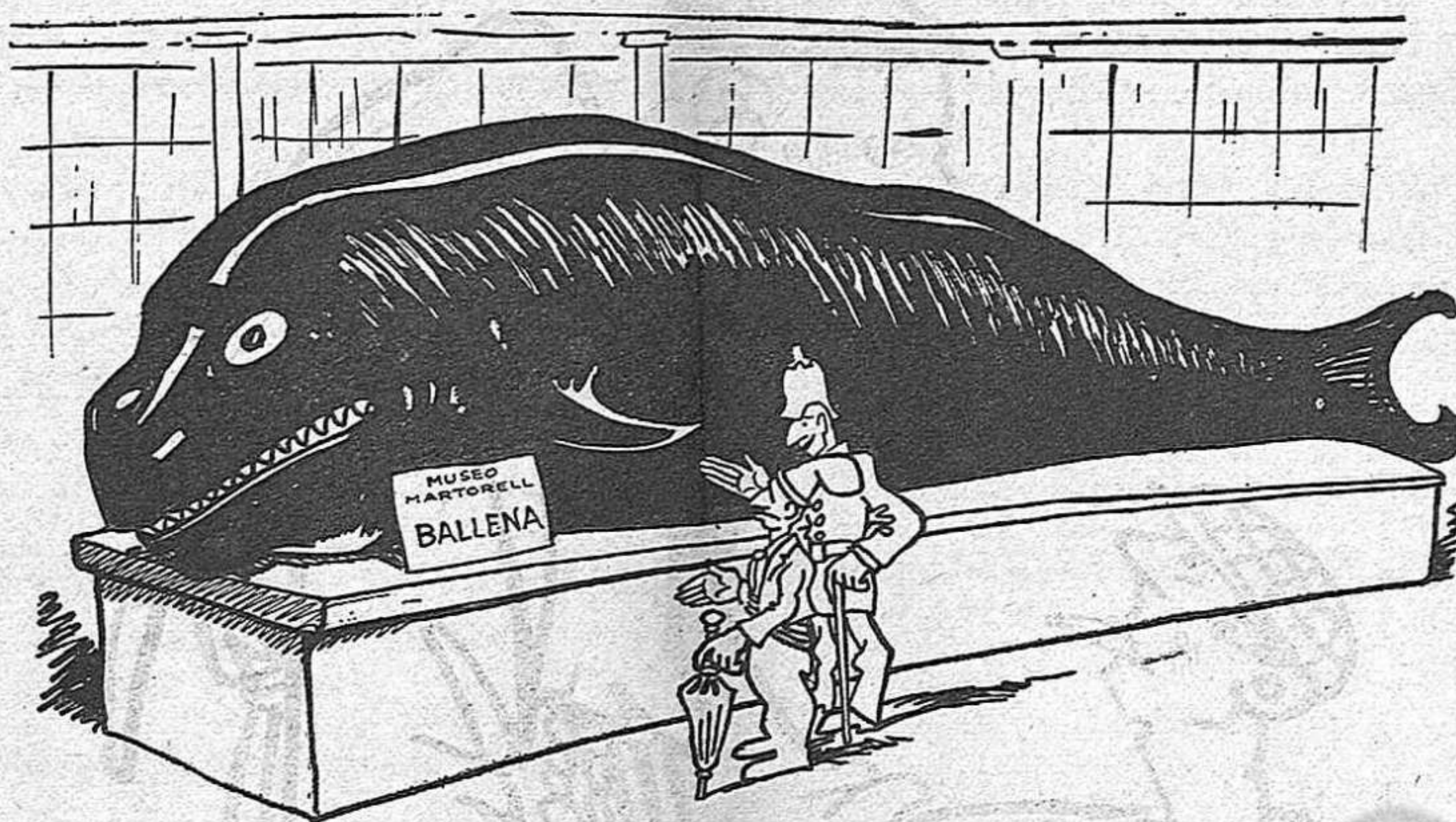
I com estem de Alcalde de R. O. per a Barcelona?

Deurà ésser molt bo, perquè ens el fan guar molt...

Apa, un decididament, senyor Dato!... Ara que encara hi ha l'estat excepcional, és la millor ocasió.

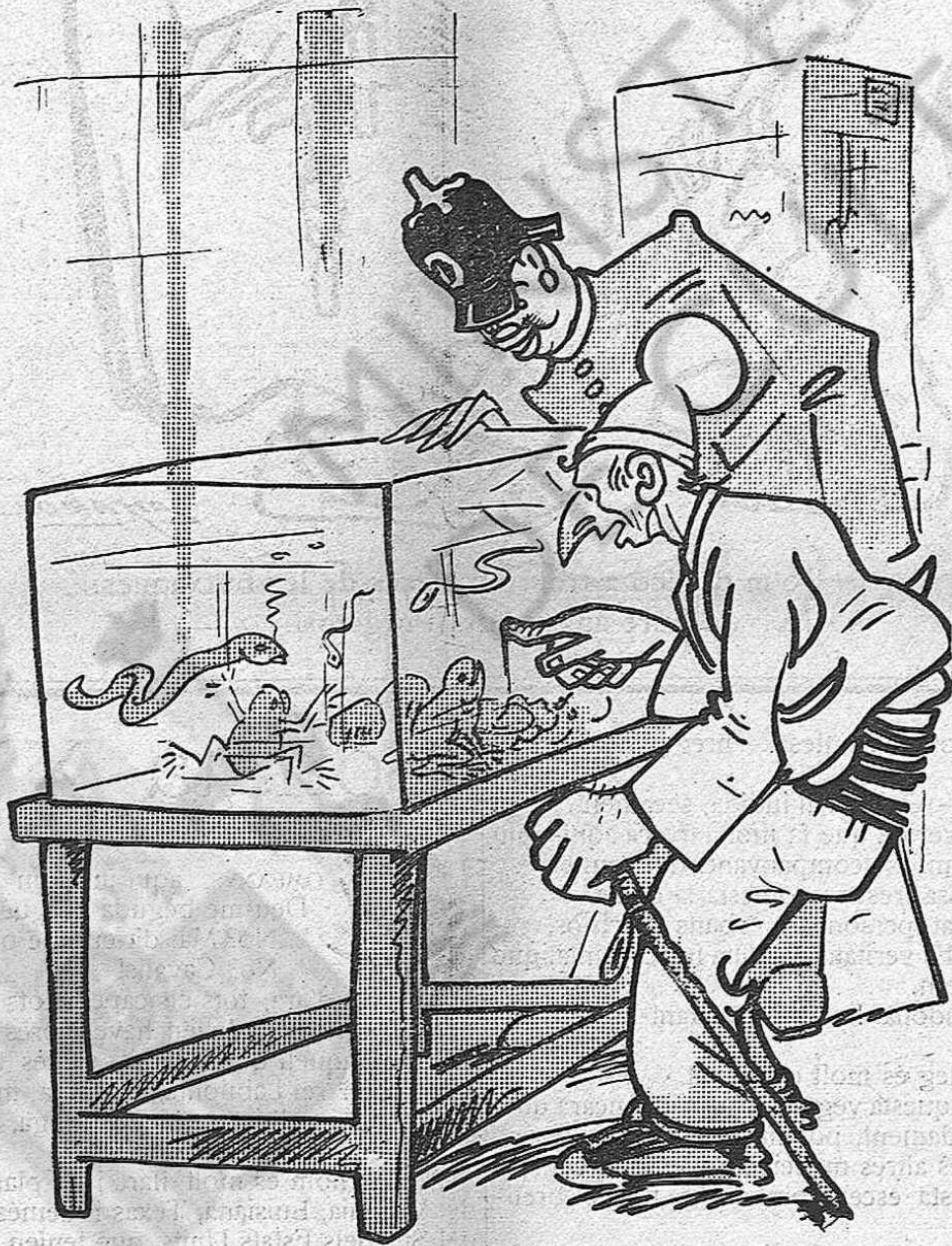
Miri que després serà molt més difícil.

Al Museo Martorell

— I com viuen aqueixos peixos tan grossos?

— Això no sabeu?... Viuen a costa dels petits.

— I fan mal aquests animalons?

— No; aquests són inofensius.

Inspeccionant les obres que s'fan a la seva església, el rector de Muscarolas ha sofert una caiguda i s'ha trencat una cama.

Ja ho deia un veí de Gràcia, correligionari del mossèn.

— Vés com estan els temps, que ni a Muscarolas un hom pot tenir la vida assegurada.

Llegim:

«El diputado a Cortes señor Sagnier ha salido para su residencia veraniega de Arenys.»
Que's aires de mar li esborgeixin l'entenniment, que bé ho necessita.

Diuen que En Primo de Rivera, al anarse'n-dilluns cap a Madrid, va dir que «en Barcelona se sienten aún más intensa sensación de tranquilidad que en la corte...»
Pot-ser sí.

Ha mort el general Villar i Villate. Se deia César.

Prengué part en molts fets d'armes.

L'any 68 va pendre unes barricades al carrer Nou de Barcelona.

L'any 70 va comanar l'assalt a la barriada de Gràcia.

L'any 80 persegui i feu presoners a molts companys d'En Villacampa.

Arribà a Ministre de la Guerra.

Guanyà moltes creus.

R. I. P.

Els tradicionalistes han decidit ajornar un aplec que tenien projectat al santuari de Sant Magi de Brufaganya.

Trobo que han fet molt atinadament. Per brufaganyes estem, com hi ha Cristo!...

L'altre dia tots els diaris de Barcelona publicaven un telegrama de Madrid que començava dient: *Dice Dato*.

I lo curiós és que, més avall, lo que En Dato deia, estava tatxat per la censura.

¿Es que's senyors censors s'atreveixen fins amb el President del Consell?

Cosas veredes, el Cid, que faràn parlar las piedras...

Cap al teatre de la guerra. Un grapat de intel·lectuals i gent de lletres, entre ells el nostre amic Santiago Rusiñol, se'n van a visitar el front italià.

Ja'ns diràn, al tornar, si és gaire més difícil viure al estranger que a Espanya.

I, en tot cas, ens en hi anirem tots.

Els jaumins del «Crit de Patria» celebren uns Jocs Florals.

No'n tenen prou amb això, que ja resulta un atentat miri's del cantó que s' vulgui, que fan gestions per a que vingui a exercir de mantenidor el famós Vázquez Mella.

No!... que no vingui!

Ja n'estem tips de desgracies!

Sembla que si algú no hi posa remei—que no s'hi posarà,—per allà a primers d'octubre, el pa sofrirà un nou augment.

Ens el donaran més grós?

No; la puja se farà en el preu.

I com el pa, tot se anirà pujant.

Fins que'ns pujarà la mosca al nas.

Llegeixo en les noves de la festa major de barriada:

«La plaza de la Revolución celebrará grandes festejos los días...»

La plaça de la Revolució?

No sé... Me sembla la menos indicada.

Els recomano que llegeixin un article del ex rector de Salamanca, senyor Unamuno, que amb el títol de «La fábula de Menenio Agripa» inserta *La Publicidad* del dimarts últim.

Es un escrit molt bonic de forma i que en el fons ensenya moltes coses.

Felicitem als censors que l'han deixat passar. Senyal que comprenen que el senyor Unamuno té raó.

El Govern ha dit que abans d'anar a unes eleccions legislatives—vol dir que hi aniran—explicarà el seu programa. Tremolem. Es a dir no'ns esverem massa. Aquí hi cab allò del heroi calavera: *Tan luengo me lo fiais!*

Res hi ha encara determinat respecte a l'alcaldia de Barcelona. Es molt difícil trobar qui vulgui la vara. Però encara no és això lo més difícil. Sinó trobar un a qui la vara el vulgui. Entesos?

Mai diries on ha anat En Cambó?

Doncs a don .. ostia.

Ostia! Veiam si tornarà renegaire!

En Wilson, amb la seva contestació al Papa, ha tornat a posar el dit a la llaga.

A la llaga dels Imperis Centrals, que naturalment, ara els hi cou més que mai.

El ministre de la Governació regala a cada periodista que fa informació al Ministeri un *tendido* per a cada cursa de braus que's celebra a Madrid.

Es l'única manera que se li acut an En Sánchez Guerra d'anar cooperant a la renovació d'Espanya des de el Ministeri de la Governació! Es tot un símptoma.

El senyor Martí Ventosa ha estat a punt de fer-se cèlebre. Però de tant que ha volgut ésser-ho, s'ha passat de ratlla i ha quedat fora de concurs.

Que hi farem! Retiri's. Una altra vegada serà

Una altra vegada serà... lo mateix.

Impremta La Campana i L'Esquella. Olm, 8.— Barcelona

Per la renovació d'Espanya

Una diada històrica

GRAN LAMINA ARTISTICA

de la primera Sessió de l'Assemblea de Parlamentaris celebrada a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917

Document patriòtic de la memorable Assemblea, propi per a enquadrar i destinada a embellir els salons d'actes de les societats polítiques :: Reproducció d'un admirable quadre al oli, original del celebrat pintor Juli Borrell

Magnífic tiratge en paper mate especial

Preu: UNA pesseta

Aquesta Gran Lámina no's publicarà fins que hagin passat les anormals circumstancies; no obstant, els senyors corresponsals poden començar a formular les seves comandes